YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)
3 päivänä lokakuuta 1996 *

Asiassa C-41/94,

Saksan liittotasavalta, asiamiehinään liittovaltion talousministeriön Ministerialrat Ernst Röder ja saman ministeriön Regierungsrat Bernd Kloke, D-53107 Bonn,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamies Ulrich Wölker, avustajinaan asianajajat Georg M. Berrisch ja Hans-Jürgen Rabe, Hampuri, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

jossa kantaja vaatii, että Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tukiosastosta varainhoitovuonna 1990 rahoitettuja menoja koskevien jäsenvaltioiden tilien tarkastamisesta ja hyväksymisestä 25 päivänä marraskuuta 1993 tehty komission päätös 93/659/EY (EYVL L 301, s. 13) kumotaan siltä osin, kuin siinä ei ole tunnustettu EMOTR:sta maksettavaksi 7 518 141 Saksan markan (DEM) summaa, jonka Saksan liittotasavalta on maksanut erilaisina menoina, jotka liittyvät naudanlihantuottajille maksettavaa erityispalkkiota koskevaan yhteisön järjestelmään,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. N. Kakouris (esittelevä tuomari) sekä tuomarit P. J. G. Kapteyn ja J. L. Murray,

julkisasiamies: A. La Pergola,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies H. A. Rühl,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan asianosaisten 5.10.1995 pidetyssä istunnossa esittämät lausumat,

kuultuaan julkisasiamiehen 7.12.1995 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Saksan Liittotasavalta on yhteisöjen tuomioistuimeen 31.1.1994 jättämällään kanteella vaatinut EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan ensimmäisen kohdan perusteella, että Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tukiosastosta varainhoitovuonna 1990 rahoitettuja menoja koskevien jäsenvaltioiden tilien tarkastamisesta ja hyväksymisestä 25 päivänä marraskuuta 1993 tehty komission päätös 93/659/EY (EYVL L 301, s. 13) kumotaan siltä osin, kuin siinä ei ole tunnustettu EMOTR:sta maksettavaksi 7 518 141 Saksan markan (DEM) summaa, jonka Saksan liittotasavalta on maksanut erilaisina menoina, jotka liittyvät naudanlihantuottajille maksettavaa erityispalkkiota koskevaan yhteisön järjestelmään.

2 Yhteenvetokertomuksessa, joka koskee EMOTR:n tukiosaston tilien tarkastamista ja hyväksymistä varainhoitovuoden 1990 osalta koskevien tarkastusten tuloksia ja joka on liitetty kannekirjelmään, komissio totesi, että Saksan Liittotasavalta (erityisesti Baijerin ja Baden-Württembergin osavaltiot) ei ollut soveltanut oikein yhteisön oikeussääntöjen mukaista naudanlihantuottajille maksettavia erityispalkkioita koskevaa järjestelmää. Siten komissio ei hyväksynyt EMOTR:n maksettavaksi jäljempänä mainittua summaa.

3 Tämä summa muodostuu kolmesta korjauksesta; ensimmäinen 5 040 986 DEM:n suuruinen korjaus johtuu tehokkaan hallinnollisen valvonnan puuttumisesta ja puutteista naudanlihasta maksettavan erityispalkkion myöntämisjärjestelmässä sellaisena, kuin järjestelmää on sovellettu Baijerissa ja Baden-Württembergissä (yhteenvetokertomuksen 4.10.4.2.1 kohta); toinen korjaus johtuu puutteista, jotka liittyvät vaaraan palkkioiden moninkertaisesta maksamisesta, 838 636 DEM muista jäsenvaltioista tapahtuvan tuonnin osalta ja 311 529 DEM muihin jäsenvaltioihin suuntautuvan viennin osalta (yhteenvetokertomuksen 4.10.4.2.2 kohta); kolmas 1 326 990 DEM:n suuruinen korjaus johtuu puutteista niiden siirtymäsäännösten soveltamisessa, joista on säädetty naudanlihantuottajien erityispalkkiojärjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 20 päivänä maaliskuuta 1989 annetussa komission asetuksessa (ETY) N:o 714/89 (EYVL L 78, s. 38) (yhteenvetokertomuksen 4.10.4.2.3 kohta).

4 Asiakirjoista käy ilmi, että ennen kanteen kohteena olevan päätöksen tekemistä komissio oli lähettänyt Saksan hallitukselle kolme kirjettä, jotka oli päivätty 9.8.1991, 4.9.1991 ja 29.9.1992 ja joissa selostettiin yksityiskohtaisesti komission tarkastuksen yhteydessä tekemät havainnot, joihin Saksan hallitus oli vastannut.

5 Kantaja vetoaa kanteessaan eri kanneperusteisiin yhteenvetokertomuksen 4.10.4.2.1, 4.10.4.2.2 ja 4.10.4.2.3 kohdassa esitettyjä väitteitä vastaan. Se väittää muun muassa, että komissiolle ilmoitettiin erityispalkkiojärjestelmän täytäntöönpanosta Saksassa ja että järjestelmän täytäntöönpanon väitetyt puutteet johtuvat joka tapauksessa yhteisön oikeudesta.

I — Tehokkaan hallinnollisen valvonnan puuttuminen ja puutteet naudanlihan erityispalkkion myöntämisjärjestelmässä sellaisena, kuin sitä sovelletaan Baijerissa ja Baden-Württembergissä (yhteenvetokertomuksen 4.10.4.2.1 kohta)

6 Naudanlihan erityispalkkio, sellaisena kuin sitä on myönnetty vuosina 1989 ja 1990, perustuu naudanliha-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 27 päivänä kesäkuuta 1968 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 805/68 (EYVL L 148 s. 24), sellaisena kuin se on muutettuna 2 päivänä maaliskuuta 1989 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 571/89 (EYVL L 61 s. 43), 4 a artiklan 1 kohtaan.

7 Tämän säännöksen sanamuoto on seuraava:

"1. Naudanlihan tuottajat voivat saada erityispalkkiota. Sitä myönnetään hakemuksesta tilalla lihotettaville vähintään yhdeksän kuukauden ikäisille sonneille. Tukea myönnetään enintään 90 eläimelle tilaa kohden kalenterivuodessa. (— —)

Palkkio myönnetään kutakin eläintä kohden vain kerran. Se maksetaan tai siirretään tuottajalle."

8 Muut naudanlihan erityispalkkion myöntämisen edellytyksiä koskevat säännökset sisältyvät naudanlihantuottajien erityispalkkiojärjestelmää koskevista yleisistä säännöistä 10 päivänä helmikuuta 1987 annettuun neuvoston asetukseen (ETY) N:o 468/87 (EYVL L 48, s. 4), sellaisena kuin se on muutettuna 2 päivänä maaliskuuta 1989 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 572/89 (EYVL L 63, s. 1).

9 Asetuksen (ETY) N:o 468/87 2 artiklan 1 kohdassa, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella (ETY) N:o 572/89, säädetään seuraavaa:

"Asetuksen (ETY) N:o 805/68 4 a artiklassa tarkoitettu palkkio maksetaan kustakin eläimestä vain kerran sen elinaikana.

Palkkiota voidaan hakea vain sellaisista eläimistä, jotka hakemuksen jättämishetkellä ovat vähintään kuuden kuukauden ikäisiä (— —)." *

10 Säännöt, joilla pyritään varmistamaan näiden aineellisten edellytysten noudattaminen, sisältyvät asetukseen (ETY) N:o 714/89.

11 Nämä säännöt koskevat

— asianomaisten eläinten ikää koskevia ilmoituksia (2 artikla),

— asianomaisten eläinten tunnistamista (7 artikla), ja

— hallinnollista valvontaa ja toimivaltaisten kansallisten viranomaisten tarkastuksia paikan päällä (8 artikla).

* Tässä ja jäljempänä esitetyt lainaukset asetuksesta (ETY) N:o 468/87 suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa.

12 Yhteenvetokertomuksen 4.10.4.2.1 kohdassa esitetään viisi väitettä, jotka koskevat seuraavia seikkoja: A. hallinnollista valvontaa yleisesti; B. eläinten iän ilmoittamiseen liittyvää hallinnollista valvontaa; C. perusteita, jotka koskevat hakijoiden valintaa paikan päällä tilalla tehtäviä tarkastuksia varten; D. paikan päällä tehtäviä tarkastuksia siltä osin, kuin ne koskevat eläinten tunnistamista; E. paikan päällä tehtävien tarkastusten muita puutteita.

A — *Hallinnollinen valvonta yleisesti*

13 Asetuksen (ETY) N:o 714/89 8 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Kunkin jäsenvaltion nimeämät toimivaltaiset viranomaiset suorittavat hallinnollista valvontaa sekä tekevät tarkastuksia paikan päällä tarkastaakseen, onko erityispalkkiojärjestelmää koskevia säännöksiä noudatettu. Näiden tarkastusten on koskettava tilojen vähimmäismäärää, jonka komissio määrää — —. Valvonta koskee erityisesti:

a) tuottajan hoitamalla tilalla olevien niiden sonnien määrää, joita hakemus koskee — —,

b) säädettyjen ilmoitusten paikkansapitävyyttä ja tuottajan tekemien sitoumusten noudattamista,

c) 7 artiklassa tarkoitettujen tunnistamista tai merkitsemistä koskevien säännösten noudattamista.

2. Jotta 2 artiklan mukaisesti jätettyjä hakemuksia voidaan valvoa riittävästi, jäsenvaltiot määräävät vähimmäisajanjakson, jonka ajan sonneja on pidettävä tilalla hakemuksen jättämisen jälkeen. Tämä ajanjakso ei voi olla kahta kuukautta lyhyempi eikä viittä kuukautta pidempi." *

14 Komissio toteaa yhteenvetokertomuksessa seuraavaa:

"On käynyt ilmi, että niitä hakemuksia, joita ei otettu tilalla tehtävien tarkastusten kohteeksi, koskevaan hallinnolliseen valvontaan sisältyi ainoastaan sen tarkastaminen, että hakijat täyttivät lomakkeensa ja esittivät hakemuksensa määräysten mukaisesti, ja sen varmistaminen, että 90 eläimen enimmäismäärää kalenterivuodessa ei ylitetty. (— —)

EMOTR totesi, että Saksan viranomaisten suorittama hallinnollinen valvonta ei ollut lainkaan voimassa olevan lainsäädännön mukainen ja että se ei vastannut rahaston edellyttämiä vähimmäistakeita." **

15 Tältä osin Saksan hallitus väittää ensisijaisesti, että käsitteellä "hallinnollinen valvonta" tarkoitetaan hakemusten uskottavuuden tehokasta tarkastamista. Ei olisi järkevää vaatia sellaista hallinnollista valvontaa, jonka tulokset olisivat lähes yhtä luotettavat kuin paikan päällä tehdyn tarkastuksen tulokset.

16 Komissio katsoo, että sen yhteenvetokertomuksessa esittämä arvostelu ei merkitse sitä, että hallinnollisen valvonnan perusteella olisi saavutettava varmuuden aste, joka vastaa arviolta sitä varmuutta, joka saavutetaan tarkastuksessa paikan päällä. Kansallisten viranomaisten olisi hallinnollisessa valvonnassa tarkastettava erityisesti hakemuksessa esitettyjen lukujen ja sitoumusten tai ilmoitusten oikeellisuus ja

* Tässä ja jäljempänä esitetyt lainaukset asetuksesta (ETY) N:o 714/89 suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa.

** Tässä ja jäljempänä esitetyt lainaukset komission yhteenvetoraportista suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa.

todennäköinen paikkansapitävyys sen varmistamiseksi, että palkkioiden myöntämisen edellytyksiä on noudatettu.

17 Tältä osin on syytä todeta, että paikan päällä tehtäviä tarkastuksia edeltävä hallinnollinen valvonta on suoritettava siten, että kansalliset viranomaiset voivat tehdä kaikki mahdolliset johtopäätökset ja päätyä varmuuteen tai epäilyksiin sen suhteen, onko palkkioiden myöntämisen edellytyksiä noudatettu. Siten tähän valvontaan olisi sisällyttävä hakemusten ja niiden liitteenä olevien sitoumusten tai ilmoitusten sääntöjenmukaisuuden tarkastaminen, hakemusten vertaaminen saman tuottajan edellisinä vuosina mahdollisesti jättämiin hakemuksiin, hakemusten vertaaminen muita, etenkin suurimpia tiloja koskeviin hakemuksiin sekä koottujen seikkojen tarkasteleminen yhdessä käytettävissä olevien tilastotietojen ja kaikkien muiden hyödyllisten tietojen kanssa epäilyttävien asiakirjojen löytämiseksi.

18 Saksan hallitus väittää toiseksi, että komission tarkastuksen kohteena olleet kahden osavaltion toimivaltaiset viranomaiset ovat tehneet hakemusten uskottavuutta koskevan tehokkaan hallinnollisen tarkastuksen. Palkkiohakemuksissa esitettyjä ilmoituksia on yleensä vertailtu niihin ilmoituksiin, jotka ilmenivät edellisen vuoden hakemuksista. Lisäksi niiden tilojen osalta, joissa oli aiemmin tehty tarkastus paikan päällä, oli mahdollista vertailla ilmoituksia vastaavista tarkastuksista laadittuihin pöytäkirjoihin. Jos eri vuosina haettujen palkkioiden määrissä huomattiin merkittävä muutos, kyseiset tilat joutuivat useammin hallinnollisen valvonnan kohteiksi.

19 Saksan hallitus vetoaa vastauksessaan väitteidensä tueksi Baijerin osavaltion elintarvike-, maa- ja metsätalousministeriön Baijerin kaikkia maatalousviranomai-

sia koskevaan tutkimukseen, joka on tehty 12.9.1991. Tästä tutkimuksesta, joka koskee niitä toimenpiteitä, joita on toteutettu hakemuksissa esitettyjen tietojen todennäköisen paikkansapitävyyden tarkastamiseksi, kävi ilmi, että tietyt viranomaiset kykenivät tarkastamaan suuren määrän tietoja.

20 Komissio väittää, että Saksan hallituksella ei ole oikeudenkäynnin tässä vaiheessa enää oikeutta esittää kyseistä tutkimusta. Siksi päivämääräksi, johon mennessä niiden jäsenvaltioiden, jotka halusivat toimittaa lisätietoja, oli ne toimitettava, oli komission 6.11.1992 tekemällä päätöksellä määrätty 15.12.1992; komission päätös tehtiin Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston tukiosaston tilien tarkastamisesta ja hyväksymisestä 26 päivänä heinäkuuta 1972 annettuun komission asetukseen (ETY) N:o 1723/72 (EYVL L 186, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 25 päivänä helmikuuta 1986 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 422/88 (EYVL L 48, s. 31) 1 artiklan 3 kohdan perusteella. Sitä paitsi yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 42 artiklan 1 kohdassa ja 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa kielletään kantajana olevaa hallitusta vetoamasta uuteen näyttöön tai uusiin perusteisiin.

21 Komissio kiistää lisäksi Saksan hallituksen väitteet, joiden mukaan komission tarkastamat kahden osavaltion toimivaltaiset viranomaiset ovat tarkastaneet tehokkaasti hakemusten uskottavuuden. Komission virkamies Malcolm Slade, joka vastaa esillä olevassa asiassa tehdyistä tarkastuksista, totesi istunnossa nimenomaisesti, että hänen Baijerin ja Baden-Württembergin osavaltioissa suorittamiensa tarkastusten yhteydessä viranomaiset eivät olleet kyenneet esittämään mitään asiakirjaa (ilmoitusta, kertomusta tai toimivaltaisen kansallisen viranomaisen täyttämää lomaketta), joka olisi osoittanut, että vertailuja olisi todella tehty ja että käytettävissä olevat tilastotiedot olisi otettu huomioon hallinnollisen valvonnan yhteydessä. Ei myöskään ollut olemassa mitään asiakirjaa, jolla todistettaisiin, että asianomaisen osavaltion toimivaltainen ministeriö olisi antanut asianomaisille valvonnasta vastaaville viranomaisille tehtäväksi toimia näin.

22 Saksan hallitus vastaa, että niillä virkamiehillä, joiden tehtäväksi valvonta oli annettu ja jotka itse olivat tehneet tarkastuksia paikan päällä, oli niin täsmälliset tiedot tiloista, että kertomuksen laatiminen ei ollut tarpeellista.

23 On syytä todeta aluksi, että yhteisöjen tuomioistuin ei voi ottaa huomioon 12.9.1991 päivättyä tutkimusta, koska kantajana oleva hallitus vetosi siihen ensimmäistä kertaa vastauksessaan, joten kyse on myöhässä esitetystä näytöstä. Komissio on 6.11.1992 asetuksen (ETY) N:o 1723/72, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella (ETY) N:o 422/86, 1 artiklan 3 kohdan perusteella määrännyt 15.12.1992 siksi päivämääräksi, johon mennessä jäsenvaltioiden on toimitettava lisätiedot. Saksan hallitus ei kuitenkaan ole asetetussa määräajassa toimittanut kyseisen tutkimuksen tuloksia eikä myöskään vedonnut yhteisöjen tuomioistuimessa poikkeuksellisiin seikkoihin, joilla todettu myöhästyminen voitaisiin perustella (ks. myös asia C-54/91, Saksa v. komissio, tuomio 22.6.1993, Kok. 1993, s. I-3399, 13—15 kohta).

24 Seuraavaksi on syytä todeta, että Saksan hallituksen väitteitä, jotka koskevat kahdessa osavaltiossa suoritetun hallinnollisen valvonnan sisältöä, on pidettävä perusteettomina, koska mitään sellaista kirjallista näyttöä ei ole esitetty, jolla voitaisiin kumota yhteenvetokertomukseen sisältyvät väitteet, joiden mukaan toimivaltaiset viranomaiset eivät ole suorittaneet edellä 16 kohdassa kuvaillun kaltaista valvontaa.

25 Siten Saksan hallituksen hallinnollista valvontaa yleensä koskevaa väitettä vastaan esittämät kanneperusteet on hylättävä.

B — *Eläinten iän ilmoittamiseen liittyvä hallinnollinen valvonta*

26 Asetuksen (ETY) N:o 714/89 2 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Palkkiohakemuksiin — — sisältyy — —

— asianomaisten eläinten ikää koskevat ilmoitukset — —"

27 Komissio toteaa yhteenvetokertomuksessaan seuraavaa:

"— — Saksan viranomaiset eivät vaatineet tätä tietoa, vaan tyytyivät pelkkiin hakijoiden ilmoituksiin, joiden mukaan kaikki ne eläimet, joita hakemus koski, olivat vähintään kuuden kuukauden ikäisiä.

On pidettävä mielessä, että Saksassa

— pidetään eläimiä joskus yli 24 kuukauden ikäisiksi,

— hakemus voidaan esittää joka kahdeksas kuukausi ja

— hakijat lävistävät eläinten korvalehdet itse.

On ilmeistä, että eläinten iän täsmällisempi ilmoittaminen olisi parantanut

— hallinnollista valvontaa,

— hakemusten valintaa tilalla tehtäviä tarkastuksia varten ja

— tilalla tehtävien tarkastusten laatua, siltä osin kuin ilmoitettaisiin selkeästi, että eläimet, joita hakemus koskee, ovat juuri niitä, jotka on tarkastettu, eli niiden 10 eläimen, joita koskeva hakemus on tehty niiden ollessa kuuden kuukauden ikäisiä, on kolme kuukautta myöhemmin näytettävä yhdeksän kuukauden ikäisiltä (— —)."

28 Saksan hallitus väittää, että jätetyt hakemukset ovat asetuksen (ETY) N:o 714/89 2 artiklan mukaisia, koska tässä säännöksessä ei edellytetä, että eläinten ikää koskeva ilmoitus tehdään missään määrämuodossa.

29 Saksan hallituksen mukaan Saksassa käytössä oleva erityispalkkiojärjestelmän täytäntöönpanoa koskeva järjestelmä on lisäksi organisoitu siten, että palkkion maksaminen kahteen kertaan samasta eläimestä ei ole mahdollista. Tähän järjestelmään kuuluvat erityisesti eläimen vasempaan tai oikeaan korvaan hakemuksen ajankohdan mukaan vuorotellen tehtävät erilaiset merkit. Eläinten pitäminen tilalla siihen asti, kunnes samanlaisten merkintöjen tekemistä koskeva uusi ajanjakso alkaa, ei olisi tuottajan kannalta taloudellisesti kannattavaa ottaen huomioon toisaalta sen, että eläimen on oltava vähintään kuuden kuukauden ikäinen, jotta siitä myönnettäisiin tukea, ja että hakemuksia voidaan jättää kahdeksan kuukauden väliajoin, ja toisaalta sen, että tuottajat saavat korkeamman hinnan, jos eläin teurastetaan 18 kuukauden ikäisenä, koska siitä saatavan lihan laatu on tällöin parhaimmillaan.

30 Komission mukaan se seikka, että asetuksen (ETY) N:o 714/89 2 artiklassa ei säädetä siitä tavasta, jolla eläinten ikää koskevat ilmoitukset on annettava, ei merkitse sitä, että se tapa, jolla tämä ikä ilmoitetaan saksalaisissa lomakkeissa, vastaisi yhteisön oikeuden vaatimuksia. Jos näin olisi, yhteisön oikeussäännöissä olisi yhtä hyvin voitu luopua tästä ilmoituksesta. Erityisesti sen hakemukseen sisältyvän ilmoituksen perusteella, joka ei koske kyseisen eläimen ikää vaan säännöksissä vaadittua vähimmäisikää, ei hallinnollisessa valvonnassa tai tarkastuksessa paikan päällä voida tehdä mitään johtopäätöksiä, koska on mahdotonta näyttää toteen, että hakemuksessa tarkoitetut eläimet ja paikan päällä tarkastetut eläimet ovat samat.

31 Sitä paitsi ne väitteet, joihin Saksan hallitus on vedonnut ja jotka koskevat palkkion kahteen kertaan maksamisen mahdottomuutta, perustuvat saksalaisen merkintäjärjestelmän luotettavuuteen, jonka komissio nimenomaan kiistää.

32 Tältä osin on syytä todeta, että asetuksen (ETY) N:o 714/89 2 artiklaa on tulkittava tämän asetuksen päämäärän valossa, joka on sellaisen tehokkaan valvontamenettelyn luominen, joka takaa sen, että palkkion myöntämiselle asetettuja aineellisia edellytyksiä noudatetaan.

33 Kyseisen eläimen iän konkreettinen ilmoittaminen on tältä osin perustavanlaatuisen tärkeätä, koska vain tällaisen ilmoituksen perusteella voidaan varmistaa se, että ne eläimet, joita hakemus koskee, ja ne, jotka esitetään tilalla paikan päällä tehtävässä tarkastuksessa, ovat samat.

34 Tätä toteamusta ei voida asettaa kyseenalaiseksi niiden Saksan hallituksen väitteiden perusteella, jotka perustuvat siihen tapaan, jolla naudanlihan erityispalkkiojärjestelmä on pantu Saksassa täytäntöön. Näin on erityisesti siksi, että hakijat tekevät merkit eläimiin.

35 Siten on hylättävä ne kanneperusteet, jotka Saksan hallitus on esittänyt eläinten iän ilmoittamisen hallinnollista valvontaa koskevaa väitettä vastaan.

C — *Perusteet, jotka koskevat hakijoiden valintaa tiloilla paikan päällä tehtävään tarkastukseen*

36 Yhteenvetokertomuksen sisältyy hakijoiden valintaa koskeva seuraava väite:

"EMOTR ei ole todennut, että noudatettaisiin systemaattista tapaa hakijoiden valitsemiseksi tilalla suoritettavaa tarkastusta varten, ja se katsoo, että tämä puute on heikentänyt koko valvontajärjestelmää."

37 Saksan hallitus väittää, että sovellettu menettely, jonka mukaan tarkastettavat tilat on useimmiten valittu sattumanvaraisesti, johtaa käytännössä tyydyttävään ja objektiiviseen jakaumaan, koska aiemmin tarkastetut tilat eivät näin voi tuntea "olevansa turvassa" muutamien vuosien ajan.

38 Kuitenkin ne tilat on tarkastettu ensisijaisesti, joiden osalta hallinnollinen valvonta tai aiemmat kokemukset ovat antaneet toimivaltaisille viranomaisille sen käsityksen, että tarkastus paikan päällä olisi erityisesti tarpeen. Sama on koskenut myös niitä hakemuksia, joihin sisältyi epäselviä ilmoituksia. Toimivaltaiset viranomaiset olivat Saksan hallituksen mukaan lisäksi saaneet ohjeet lisätä tarkastusten määrää asianmukaisella tavalla siinä tapauksessa, että sääntöjenvastaisuudet lisääntyvät. Saksan hallitus vetoaa tältä osin Baijerin toimivaltaisen ministeriön 24.1.1989

ja 13.8.1990 päivättyihin kirjeisiin sekä Baden-Württembergin maaseutu-, elintarvike-, maa- ja metsätalousministeriön 7.6.1989 päivättyyn kirjeeseen.

39 Saksan hallituksen mukaan jäsenvaltioilla on sitä paitsi laaja harkintavalta paikan päällä tarkastettavia hakijoita koskevan valintamenettelyn suhteen. Komissio on Saksan hallituksen mukaan itsekin myöntänyt 9.8.1991 päivätyssä kirjeessä, että Saksan liittotasavalta oli käyttänyt oikein tätä harkintavaltaa.

40 Komissio väittää ensiksi, että asetuksen (ETY) N:o 714/89 8 artiklan 2 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on varmistettava riittävän tehokas valvonta, vaikka niiden onkin tutkittava vain tietty vähimmäismäärä tiloja. Sattumaan luottaminen niiden hakijoiden valinnassa, jotka tarkastetaan paikan päällä, ei siten ole asianmukaista. Saksan liittotasavallan olisi sitä vastoin pitänyt asettaa sellaiset valintaperusteet, jotka soveltuvat palkkioiden myöntämiseen liittyviin riskeihin.

41 Saksan hallituksen väite, jonka mukaan tietyt tilat valitaan ensisijaisesti tarkastuksen kohteeksi, jää näyttämättä toteen. Saksan hallitus ei nimittäin voi vastauksessaan vedota ensimmäistä kertaa Baijerin toimivaltaisen ministeriön 24.1.1989 päivättyyn kirjeeseen. Saman ministeriön 13.8.1990 päivätyllä kirjeellä ei olisi käytännössä voinut olla vaikutusta riidanalaisen varainhoitovuoden aikana.

42 Komissio arvioi lopulta, että sen 9.8.1991 päivätystä kirjeestä ei käy ilmi, että se hyväksyisi sattumanvaraisen valinnan periaatteen. Komissio on kirjeessään sitä vastoin nimenomaisesti ilmoittanut, että erilaisia valintaperusteita oli syytä yhdistää asianmukaisella tavalla.

43 On syytä todeta tältä osin, että yhteisön lainsäätäjä on luonut hallinnollisen valvonnan ja paikan päällä tehtävän tarkastuksen kahdeksi tarkastuskeinoksi, jotka, vaikka ovatkin erillisiä, täydentävät vastavuoroisesti toisiaan asetuksen N:o 714/89 8 artiklassa säädetyssä valvontamenettelyssä.

44 Ottaen huomioon tämän tuomion 17 kohdassa esitetyt toteamukset, jotka koskevat hallinnollisen valvonnan sisältöä, on todettava, että ne hakijat, jotka joutuvat paikan päällä tarkastettavaksi, on valittava asianmukaisten perusteiden yhdistelmän perusteella eikä ainoastaan, eikä edes pääasiallisesti, sattumanvaraisesti. Siten tarkastukset paikan päällä, joilla pyritään varmistamaan valvontamenettelyn tehokkuus, voivat kohdistua ensisijaisesti esimerkiksi kaikkein suurimpiin tiloihin tai niihin tiloihin, jotka hallinnollisen valvonnan tulosten perusteella vaikuttavat epäilyttäviltä; muita tiloja voidaan tarkastaa sattumanvaraisesti.

45 Saksan hallituksen väitettä, jonka mukaan huolimatta sattumanvaraisen valinnan periaatteen noudattamisesta epäilyttävät tilat on tarkastettu ensisijaisesti, ei voida hyväksyä, koska mitään näyttöä tämän toteen näyttämiseksi ei ole esitetty. Lisäksi Baijerin ja Baden-Württembergin toimivaltaisten ministeriöiden kirjeet, joihin Saksan hallitus viittaa, eivät koskeneet hakijoiden valintaperusteita vaan tarkastettavien tilojen määrää.

46 Siten on hylättävä ne kanneperusteet, jotka Saksan hallitus on esittänyt hakijoiden valintaa tiloilla paikan päällä tehtävään tarkastukseen liittyviä perusteita koskevaa väitettä vastaan.

D — *Tarkastukset paikan päällä eläinten tunnistamisen osalta*

47 Asetuksen (ETY) N:o 714/89 7 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään seuraavaa:

"Ne eläimet, joita 2 artiklassa tarkoitettu palkkiohakemus koskee, on varustettava hyvin näkyvällä ja pysyvällä tunnisteella jäsenvaltioiden asettamassa määräajassa ja viimeistään viisi viikkoa hakemuksen jättämisen jälkeen. Tämä tunniste on eläimen korvaan tehtävä pysyvä merkki, joko korvalehden lävistäminen tai merkin kiinnittäminen tai loven tekeminen korvaan."

48 Komissio toteaa yhteenvetokertomuksessaan seuraavaa:

"Saksassa tunniste on pyöreä reikä tai metallinen lilan värinen korvamerkki; hakijat tekevät nämä merkit ilman virallista valvontaa. Hakijat päättävät merkitsemistavasta — —.

EMOTR ei ole vakuuttunut siitä, että tällainen merkintäjärjestelmä antaa tarpeellisen varmuuden, koska

— metalliset korvamerkit voidaan helposti poistaa (joko vahingossa tai tarkoituksella),

— pienin edellytetty eli 1 cm:n suuruinen reikä umpeutuu helposti, ja

— kaupallisista tai eläinlääketieteellisistä toimenpiteistä saattaa aiheutua useita muita reikiä ja arpia.

— — EMOTR:n Saksassa suorittamat tarkastukset ovat vahvistaneet täysin ja yllättävissä määrin sen, että sääntöjenvastaisuuksien todellinen vaara on olemassa, ja tämä johtuu juuri kuvatuista teoreettisista mahdollisuuksista."

49 Saksan hallitus väittää ensin, että Saksassa käytetyt merkinnät ovat yhteensopivia asetuksen (ETY) N:o 714/89 7 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan kanssa. Sellaiset tapaukset olivat harvinaisia ja poikkeuksellisia, joissa eläinten korvissa olevat reiät eivät erotu riittävän selvästi tai joissa korvaan tehty merkki häviää. Saksan hallitus vetoaa tältä osin vastauksessaan asiantuntijakertomukseen, joka on päivätty 7.7.1994 mutta joka koskee vuonna 1987 tehtyä tutkimusta. Näissäkin tapauksissa hakijoilla oli myös velvollisuus merkitä eläimet uudestaan liittovaltion maatalousministeriön 25.9.1989 päivätyn, osavaltioille osoitetun kirjeen perusteella. Lopuksi palkkiohakemukset, jotka koskivat sellaisia eläimiä, jotka eivät olleet moitteettomasti merkittyjä, hylättiin, minkä perusteella Saksan hallintotuomioistuimissa oli aloitettu useita oikeudenkäyntejä.

50 Saksan hallitus väittää seuraavaksi, että saatuaan asetuksen N:o 714/89 mukaisesti tiedon siitä järjestelmästä, joka oli otettu käyttöön Saksassa, komissio myönsi, että käytetty merkintäjärjestelmä oli tämän asetuksen 7 artiklan 1 kohdan mukainen. Kantaja viittaa tältä osin 23.11.1989 päivättyyn, komission Saksan liittotasavallalle lähettämään kirjeeseen sekä 2.7.1987 päivättyyn, samoin komission tälle jäsenvaltiolle lähettämään teleksiin, joka koski kyseisen merkintäjärjestelmän yhteensopivuutta niiden samanlaisten säännösten kanssa, jotka sisältyvät tuolloin voimassa olleeseen naudanlihantuottajien erityispalkkiojärjestelmän soveltamista koskevista

yksityiskohtaisista säännöistä 25 päivänä maaliskuuta 1987 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 859/87 (EYVL L 82, s. 25) 6 artiklan 1 kohtaan.

51 Saksan hallituksen mukaan tätä väitettä tukee se seikka, että yhteisö on muissa tapauksissa säätänyt Saksassa käytössä olevan tunnistusjärjestelmän kanssa samanlaisista tunnistusjärjestelmistä. Tämä koskee erityisesti eläinten tunnistamisesta ja rekisteröinnistä 27 päivänä marraskuuta 1992 annettua neuvoston direktiiviä 92/102/ETY (EYVL L 355, s. 32).

52 Komissio sitä vastoin väittää ensiksi, että vaikka Baijerissa ja Baden-Württembergissa käytössä oleva merkintäjärjestelmä vastaisikin neuvoston asetuksen N:o 714/89 7 artiklan 1 kohdassa tältä osin nimenomaisesti hyväksyttyä kahta menetelmää, se ei kuitenkaan täyttäisi yhteisön oikeuden vaatimuksia. Järjestelmään ei ole sisältynyt erityisesti hyvin näkyvää ja pysyvää tunnistetta eikä eläimen korvan merkitsemistä pysyvästi. Sekä tarkastukset että tietyt komission virkamiesten saksalaisilta tuottajilta keräämät lausunnot vahvistavat käytössä olevan tunnistusjärjestelmän puutteet. Suullisessa käsittelyssä komissio totesi tältä osin, että eläimissä oli "suuri määrä" lävistysmerkkejä, mikä teki oikean tunnistamisen vaikeaksi ellei mahdottomaksi.

53 Toiseksi komissio katsoo, että Saksan hallituksella ei ole oikeutta vedota asiantuntijakertomukseen.

54 Komissio huomauttaa kolmanneksi, että 23.11.1989 päivätyssä kirjeessään, johon kantaja vetoaa, komissio on ainoastaan vahvistanut korvalehden lävistämisen luotettavuuden sinällään arvioimatta millään tavoin positiivisesti sitä tapaa, jolla tätä lävistämistä toteutettiin Saksassa, etenkin koska kyseisenä aikana komission tiedossa ei ollut asiaa koskevia yksityiskohtia, minkä vahvistaa muun muassa se seikka, että komissio ei maininnut tunnistamisesta "lilan väristen korvamerkkien" avulla, joita myös käytetään Saksassa.

55 Neljänneksi direktiivi 92/102/ETY, johon Saksan hallitus on vedonnut, ei komission mukaan koske varainhoitovuotta 1990.

56 On syytä todeta aluksi, että komissio ei ole yhteenvetokertomuksessaan arvostellut Saksan merkintäjärjestelmää sellaisenaan, vaan sitä konkreettista tapaa, jolla sitä on sovellettu.

57 Saksan hallitus ei ole kuitenkaan onnistunut osoittamaan, että tämä väite olisi virheellinen.

58 Yhteisöjen tuomioistuin ei voi ottaa huomioon asiantuntijakertomusta, johon on vedottu ensimmäistä kertaa kantajan vastauksessa, koska kyse on myöhässä esitetystä näytöstä. Saksan liittotasavallalla oli mahdollisuus hankkia asiantuntijalausunto ajoissa ja siten esittää se kanteensa yhteydessä riippumatta sen väitteen paikkansapitävyydestä, jonka Saksan hallitus esitti suullisessa käsittelyssä ja jonka mukaan komissio oli antanut sille tiedoksi eläinten tunnistamista koskevan arvostelunsa ensimmäistä kertaa vasta muutaman päivän kuluttua sen määräajan päättymisestä, jonka komissio itse oli asettanut jäsenvaltioille lisätietojen toimittamista varten.

59 Mitä tulee komission virkamiesten paikan päällä tekemiin havaintoihin ja sen toimenhaltijoiden suullisessa käsittelyssä esittämiin lausuntoihin, liittovaltion maatalousministeriön 25.9.1989 päivätyllä kirjeellä ei voida todistaa, että hakijat olivat todella noudattaneet siinä mainittua velvollisuutta merkitä eläimet uudestaan, jos merkinnät olivat heikentyneet. Lisäksi Saksan hallintotuomioistuinten käsiteltäviksi saatetut riita-asiat pikemminkin vahvistavat kuin kumoavat sen, että siihen tapaan, jolla merkinnät on tehty, sisältyy merkittäviä ongelmia.

60 Komission 23.11.1989 päivättyyn kirjeeseen perustuvan väitteen osalta on todettava, ettei myöskään se ole omiaan asettamaan kyseenalaiseksi yhteenvetokertomukseen sisältyviä väitteitä. Tässä kirjeessä komissio näet totesi yleisellä tasolla, että toinen kahdesta Saksassa käytössä olevasta merkintäjärjestelmästä oli asetuksen N:o 714/89 mukainen arvioimatta lainkaan sitä tapaa, jolla tätä järjestelmää konkreettisesti sovellettiin.

61 Lopuksi direktiiviin 92/102/ETY perustuva väite ei ole asiaankuuluva, koska tämä direktiivi on annettu riidanalaisten tosiseikkojen tapahtumisen jälkeen eikä liity niihin.

62 Siten on hylättävä ne kanneperusteet, jotka Saksan hallitus on esittänyt paikan päällä tehtäviä tarkastuksia eläinten tunnistamisen osalta koskevaa väitettä vastaan.

E — *Paikan päällä tehtävien tarkastusten muut puutteet*

63 Asetuksen (ETY) N:o 714/89 7 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa säädetään kunkin eläimen saateasiakirjasta tai karjakantaa koskevan rekisterin pitämisestä silloin, kun jäsenvaltio käyttää erityispalkkiojärjestelmän yhteydessä tunnistamisjärjestelmää, jota sovelletaan myös tämän erityisen järjestelmän ulkopuolella.

64 Yhteenvetokertomuksessaan komissio toteaa, että paikan päällä tehdyt tarkastukset olivat täysin riittämättömiä, koska "ne tehtiin vain, jotta voitaisiin verrata tarkastuksen aikana tilalla olevien asianmukaisesti merkittyjen eläinten lukumäärää hakemuksen kohteena olevien eläinten määrään". Komissio lisää, että "hakijoilla ei ollut velvollisuutta pitää karjaansa koskevia rekistereitä tai muuta kirjanpitoa, joilla voitaisiin todistaa hakemuksen kohteena todella olevien eläinten olemassaolo ja ikä".

65 Saksan hallitus katsoo, että tämä väite perustuu tosiasioita koskeviin virheellisiin tietoihin. Se katsoo, että, koska saksalaiset tarkastajat tuntevat paikalliset olosuhteet ja kykenevät arvioimaan eläinten iän neuvonantajana toimimisensa ansiosta ja koska hallinnollisessa valvonnassa oli kerätty tiettyjä tietoja, oli mahdollista tehdä tehokkaita tarkastuksia paikan päällä. Lisäksi tarkastuskertomuslomakkeen 7 kohdan mukaan tarkastajilla olisi nimenomainen velvollisuus tarkastaa, oliko kyseisen eläimen vähimmäisoloaikaa tilalla noudatettu.

66 Saksan hallituksen mukaan komission väite ei ole myöskään oikeudellisesti perusteltu. Asetuksen (ETY) N:o 714/89 7 artiklan 1 kohdan toisesta alakohdasta seuraa päinvastoin, että jos jäsenvaltio käyttää erityispalkkiojärjestelmän yhteydessä erityistä tunnistamisjärjestelmää (kuten Saksa) eikä aikaisempaa järjestelmää, yhteisön oikeudessa ei aseteta mitään velvollisuutta, joka koskisi karjakantaa koskevien rekisterien pitämistä tai muuta kirjanpitoa.

67 Komissio myöntää kantajan olevan oikeassa, kun tämä väittää, ettei yhteisön oikeussäännöissä säädetä nimenomaisesti velvollisuudesta pitää rekisteriä tai kirjanpitoa. Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että saksalaiset viranomaiset voisivat tyytyä paikan päällä tehtävissä tarkastuksissa tarkastamaan vain sen, vastaako tarkastuksen aikana tilalla olevien eläinten määrä hakemuksessa ilmoitettua määrää. Heidän olisi pitänyt lisäksi ainakin pyrkiä tarkastamaan, oliko tilalla vähintään kuuden kuukauden ikäisiä nautaeläimiä hakemuksen jättöhetkellä siinä ilmoitettu määrä ja oliko nautaeläimiä pidetty tilalla vähimmäisaika. Heidän olisi myös pitänyt tiedustella tilojen omistajilta näitä seikkoja. EMOTR:n tarkastajat olivat kuitenkin voineet todeta, että saksalaiset tarkastajat eivät olleet esittäneet tätä koskevaa kysymystä, joka sisältyy tarkastuskertomuslomakkeen 7 kohtaan.

68 On syytä todeta, että yhteenvetokertomuksessa esitetty väite ei koske rekisterien tai muun kirjanpidon puuttumista, vaan palkkiohakemuksen kohteena olevien eläinten ikää ja niiden tilalla oloa koskeviin tarkastuksiin liittyviä laiminlyöntejä.

69 Saksan hallitus ei kiistä sitä, että tarkastajilla oli velvollisuus tiedustella hakijoilta näitä seikkoja, koska se väittää, että niihin liittyvät kysymykset sisältyivät tarkastuskertomuslomakkeeseen.

70 Kyse on siten siitä, ovatko saksalaiset tarkastajat todella esittäneet tällaisia kysymyksiä hakijoille.

71 Komissio kiistää tämän vedoten EMOTR:n tarkastajien havaintoihin.

72 Saksan hallitus puolestaan ei ole esittänyt mitään seikkaa, jolla voitaisiin osoittaa, että saksalaiset tarkastajat ovat todella esittäneet hakijoille tarkastuskertomuksen 7 kohtaan liittyvät kysymykset.

73 Siten on hylättävä ne kanneperusteet, jotka Saksan hallitus on esittänyt paikan päällä tehtävien tarkastusten muita puutteita koskevaa väitettä vastaan.

II — Korjaus, joka koskee niiden eläinten tuontia ja vientiä, joista maksetaan palkkiota (yhteenvetokertomuksen 4.10.4.2.2 kohta)

74 Tämä yhteenvetokertomuksen kohta koskee seuraavia seikkoja: A. eläinten tuonti Belgiasta ja Ranskasta ja B. eläinten vienti Italiaan.

A — *Eläinten tuonti Belgiasta ja Ranskasta*

75 Yhteenvetokertomuksessa todetaan seuraavaa:

"Niiden eläinten korvalehdet, jotka tuodaan näistä valtioista, on lävistetty erityisellä tavalla, mutta Saksan viranomaiset eivät ole osoittaneet toteuttaneensa tarpeellisia toimenpiteitä (esimerkiksi antamalla hakijoille ja tarkastajille ohjeet) välttääkseen sen, että Saksassa maksetaan myöhemmin toinen palkkio."

76 Saksan hallitus väittää, että komissiota olisi muistutettu useita kertoja sekä suullisesti että kirjallisesti joulukuussa 1989 ja uudestaan 16.11.1990 päivätyssä kirjeessä siitä, että oli olemassa vaara palkkion maksamisesta kahteen kertaan niille eläimille, jotka tuodaan Belgiasta ja Ranskasta ja joilla on saksalaisen merkin kanssa samanlainen tunniste. Komissio oli kuitenkin vasta 3.5.1991 ilmoittanut liittotasavallan hallitukselle, että nämä kaksi jäsenvaltiota aikoivat ottaa käyttöön vientimerkin, joka on korvalehteen tehtävä kolmikulmainen lävistys.

77 Vaikka komissio vahvistaa tämän väitteen, se katsoo, että Saksan viranomaisten olisi pitänyt täyttää ne yleiset velvollisuudet, jotka kuuluvat kaikille jäsenvaltioille pantaessa yhteistä maatalouspolitiikkaa täytäntöön, jotta voitaisiin välttää palkkion myöntäminen kahteen kertaan.

78 Tältä osin on syytä todeta, että sinä aikana, jolloin tosiasiat tapahtuivat, mikään yhteisön oikeuden säännös ei velvoittanut sitä jäsenvaltiota, johon eläimet tuotiin, toteuttamaan toimenpiteitä maahantuotujen eläinten tunnistamiseksi erityisellä ja tämän jäsenvaltion käytännöstä poikkeavalla tavalla.

79 Sitä paitsi tarvittavien toimenpiteiden toteuttaminen nautaeläinten vapaan liikkuvuuden turvaamiseksi ilman vaaraa palkkion myöntämisestä kahteen kertaan edellyttää erilaisten kansallisten järjestelmien yhteensovittamista. Tämä tehtävä kuuluu kuitenkin sovitun mukaisesti yhteisön toimielimille eikä jäsenvaltioille.

80 Näin ollen on hyväksyttävä kanneperuste, jonka Saksan hallitus on esittänyt eläinten tuontia Belgiasta ja Ranskasta koskevaa väitettä vastaan ja kumottava 838 636 DEM:n suuruinen korjaus.

B — *Eläinten vienti Italiaan*

81 Asetuksen (ETY) N:o 714/89 7 artiklan 1 kohdassa säädetään tunnistamista koskevista säännöistä sen varmistamiseksi, että kustakin eläimestä maksetaan palkkio vain kerran sen elinaikana.

82 Tämän säännöksen ensimmäisessä alakohdassa, jota on lainattu tämän tuomion 47 kohdassa, säädetään eläimen korvaan tehtävästä pysyvästä merkistä; joko korvalehden lävistämisestä tai merkin kiinnittämisestä tai loven tekemisestä korvaan.

83 Toisen alakohdan mukaan silloin, kun jäsenvaltio käyttää muuhun kuin erityispalkkiojärjestelmään liittyvää tunnistusjärjestelmää, tätä järjestelmää voidaan käyttää myös erityispalkkiojärjestelmän yhteydessä, kunhan tähän järjestelmään kuuluu eläimen korvaan tehtävä numero tai laatan kiinnittäminen korvaan, ja edellyttäen nimenomaisesti, että kustakin eläimestä tehdään saateasiakirja tai pidetään rekisteriä.

84 Saman säännöksen kolmannessa alakohdassa säädetään seuraavaa:

"Ne tällä tavalla tunnistetut eläimet, jotka lähetetään palkkion maksamisen jälkeen toiseen jäsenvaltioon, on kuitenkin merkittävä erityisellä tavalla niiden lähettämisen yhteydessä."

85 Komissio toteaa yhteenvetokertomuksessaan seuraavaa:

"Saksa ei ole merkinnyt edellytetyllä erityisellä tavalla niitä eläimiä, jotka on viety Italiaan, ja toisen palkkion maksamiselle tässä jäsenvaltiossa ei siten ole ollut estettä."

86 Saksan hallitus katsoo, että velvollisuus merkitä erityisesti viedyt eläimet koskee vain asetuksen (ETY) N:o 714/89 7 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettua tapausta ja siten vain valtioita, jotka käyttävät sellaista merkintäjärjestelmää, jota sovelletaan myös muutoin kuin erityispalkkiojärjestelmään liittyen. Sitä vastoin ne valtiot, jotka Saksan liittotasavallan tavoin käyttävät niitä eläimiä, joista palkkio on maksettu, koskevaa erityistä merkintäjärjestelmää, eivät ole velvollisia merkitsemään maastavietäviä eläimiä uudelleen.

87 Sitä paitsi Saksassa tehtyjä merkintöjä (lilan värinen korvamerkki, johon on painettu merkintä "erityispalkkio — asetus (ETY) N:o 468/87" tai pyöreä reikä eläimen korvalehdessä) ei voida käyttää erityispalkkion hakemiseen Italiassa, koska tässä maassa on säädetty erilaisesta tunnisteesta (valko-vihreä korvamerkki).

88 Komissio väittää sitä vastoin, että kaikki palkkion maksamisen jälkeen toisiin jäsenvaltioihin vietävät eläimet on merkittävä erityisellä tavalla. Asetuksen 7 artiklan 1 kohdan kolmannessa alakohdassa viitataan toisessa alakohdassa tarkoitetun järjestelmän mukaisesti tunnistettujen eläinten lisäksi myös niihin eläimiin, jotka tunnistetaan saman kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti.

89 Siten on syytä tutkia, viitataanko 7 artiklan 1 kohdan kolmannessa alakohdassa käytetyssä ilmauksessa "tällä tavalla tunnistettu" vain toiseen alakohtaan vai viitataanko siinä myös saman säännöksen ensimmäiseen alakohtaan.

90 Aluksi on syytä todeta, että riidanalaista säännöstä on tulkittava 7 artiklan 1 kohdan päämäärän valossa; säännöksen päämääränä on välttää se, että samasta eläimestä maksetaan palkkio kahteen kertaan.

91 Tämä päämäärä huomioon ottaen on syytä todeta, että 7 artiklan 1 kohdan kolmannessa alakohdassa säädetty vaatimus erityisestä täydentävästä merkinnästä koskee ainoastaan edellisessä eli toisessa alakohdassa tarkoitettuja eläimiä.

92 Kun jäsenvaltio käyttää samaa merkintäjärjestelmää sekä niiden nautaeläinten osalta, joista maksetaan erityispalkkio, että muihin tarkoituksiin, niiden jäsenvaltioiden viranomaisten, joihin nämä nautaeläimet on lähetetty, on näet mahdotonta tietää, liittyykö eläimessä oleva merkintä erityispalkkion maksamiseen vai muuhun seikkaan. Tämän vuoksi on säädetty erityisestä täydentävästä tunnisteesta.

93 Sitä vastoin sen jäsenvaltion viranomaiset, johon eläimet on lähetetty, voivat tunnistaa ne eläimet, joissa on jo sellainen erityinen merkintä, jota käytetään vain erityispalkkiojärjestelmän yhteydessä ja joka on ensimmäisen alakohdan mukainen.

94 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 48 kohdassa, tätä tulkintaa tukee kyseisen säännöksen syntyhistoria. Tästä seuraa, että erityisen täydentävän merkinnän tekemistä niihin eläimiin, jotka viedään toiseen jäsenvaltioon, koskeva velvollisuus, joka alun perin koski kaikkia yleisen järjestelmän mukaan merkittyjä eläimiä ja joka sittemmin laajennettiin niihin maastavietyihin eläimiin, jotka oli merkitty poikkeuksellisen tunnistamisjärjestelmän mukaisesti, on lopullisesti poistettu ensimmäiseen ryhmään kuuluvien eläinten osalta asetuksella (ETY) N:o 714/89.

95 Näin ollen on hyväksyttävä kanneperuste, jonka Saksan hallitus on esittänyt nautaeläinten vientiä Italiaan koskevaa väitettä vastaan, ja kumottava 311 529 DEM:n suuruinen korjaus.

III — Korjaus, joka koskee siirtymäsäännösten soveltamista vanhempiin eläimiin (yhteenvetokertomuksen 4.10.4.2.3 kohta)

96 Asetuksen (ETY) N:o 714/89 11 artiklan 1 kohdassa on säädetty poikkeuksena saman asetuksen 2 artiklan säännöksistä siirtymäajasta, jonka kuluessa niiden jäsenvaltioiden tuottajat, joissa erityispalkkiota sovelletaan ensimmäistä kertaa, voivat jättää vanhempia eläimiä koskevia hakemuksia.

97 Saman artiklan 2 ja 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

"2. Ne jäsenvaltiot, joita 1 kohdan soveltaminen ei koske, voivat määrätä siirtymäajan hakemusten jättämisen määräajan alkavaksi 3.4.—4.6.1989 välisenä aikana niiden eläinten osalta, joiden lihottaminen on lähes päättynyt.

Tässä tapauksessa tuottajan on ilmoitettava hakemuksessaan:

— että kyseiset eläimet ovat vähintään 12 kuukauden ikäisiä hakemuksen jättämispäivänä,

— että tuottaja pitää niitä tilallaan vähintään yhden kuukauden ajan ja

— että eläimet teurastetaan tai viedään johonkin kolmanteen maahan 3.9.1989 mennessä.

3. Kyseisissä eläimissä on oltava hyvin näkyvä ja pysyvä tunniste."

98 Yhteenvetokertomuksen 4.10.4.2.3 kohtaan sisältyy seuraavia seikkoja koskevat toteamukset: A. eläinten tunnistaminen; B. palkkion todennäköinen myöntäminen kahteen kertaan; C. teurastusta koskevat asiakirjat ja D. keskitetty valvonta.

A — *Eläinten tunnistaminen*

99 Yhteenvetokertomuksessa todetaan seuraavaa:

"Tilalla tehtävää tarkastusta ja eläinten pysyvää ja näkyvää merkitsemistä koskevia yleisiä sääntöjä voitiin soveltaa. (— —)

Yleisen järjestelmän, johon kuuluu korvamerkki tai korvalehden lävistäminen (tilalla), lisäksi hakijoille on annettu oikeus valita kolmas vaihtoehto eli niiden eläinten pään tai selän värjääminen, joita koskeva hakemus on tehty edellä mainitun asetuksen mukaisesti. (— —)

EMOTR on myös esittänyt arvostelua eläinten näkyvän ja pysyvän merkitsemisen suhteen, koska suuri määrä niitä vanhimpia eläimiä, joita hakemukset koskivat, oli merkitty ainoastaan värjäämällä pää tai selkä tavalla, josta ei ollut erityisesti määrätty."

100 Saksan hallitus katsoo, että näiden eläinten merkitsemiseen sovellettava säännös ei sisälly asetuksen (ETY) N:o 714/89 7 artiklan 1 kohtaan, jossa säädetään "yleisistä säännöistä", vaan saman asetuksen 11 artiklan 3 kohtaan, koska se on erityissäännös. Asetuksen (ETY) N:o 714/89 kahdeksannessa perustelukappaleessa todetaan edelleen, että niitä nautaeläimiä varten, joita on vaikea käsitellä niiden iän vuoksi, on syytä säätää "poikkeus säädetystä merkintäjärjestelmästä".

101 Koska eläimet piti sitä paitsi teurastaa ennen 3.9.1989, merkit olisivat olleet tarpeen ainoastaan enintään kuuden kuukauden ajan. Ottaen huomioon eläinten karvan melko hidas kasvu värjäämällä tehtävä merkki oli siten riittävä; tämä merkki olisi pitänyt uusia silloin, kun poikkeuksellisten seikkojen vuoksi sitä ei ollut enää mahdollista tunnistaa selvästi.

102 Saksan hallitus lisää, että koska kaikki kyseiset nautaeläimet on teurastettu tai viety johonkin kolmanteen maahan ennen 3.9.1989 ja EMOTR:n tarkastukset oli tehty toukokuussa 1991, komissio ei ollut kyennyt toteamaan, että eläimet oli merkitty epäasianmukaista järjestelmää soveltaen.

103 Komissio väittää aluksi, että asetuksen (ETY) N:o 714/89 11 artiklan soveltamiseksi tapahtuvan tunnistamisen oli, ollakseen luotettava, täytettävä yleiset edellytykset, jotka koskevat merkkien hyvää näkyvyyttä ja pysyvyyttä. Saksassa käytetyt merkit olisivat siten olleet puutteellisia.

104 Komissio toteaa seuraavaksi, että sen väitteet perustuvat Baijerissa ja Baden-Württembergissa esitettyjen, yhteensä 296 hakemuksen perusteelliseen tutkimiseen. Saksan hallitukselle 29.9.1992 osoittamassaan kirjeessä komissio oli esimerkinomaisesti viitannut kahteen tapaukseen, jotka havainnollistivat merkinnän riittämättömyyttä. Se oli lisäksi todennut, että saksalaisille tarkastajille tai hakijoille ei ollut ilmoitettu määrätystä väristä ja niistä erityisistä säännöksistä, joita näiden oli noudatettava. Suullisessa käsittelyssä komissio täsmensi, että Saksan viranomaiset eivät olleet yksilöineet eläinten merkitsemiseksi käytettävää väriä ja että hakijat voivat siten käyttää eri värejä.

105 Tältä osin on syytä todeta, että asetuksen (ETY) N:o 714/89 kahdeksannen perustelukappaleen mukaan 7 artiklan 1 kohdassa säädetystä järjestelmästä poikkeava merkintäjärjestelmä on hyväksytty niiden eläinten osalta, joita asetuksen 11 artiklan 2 kohdassa säädetty siirtymäjärjestely koskee. Asetuksen 11 artiklan 3 kohdasta seuraa kuitenkin, että näiden poikkeuksellisten merkkien oli oltava hyvin näkyviä

ja pysyviä. Tavoiteltu päämäärä huomioon ottaen värien oli oltava myös samat kaikkien kyseisten eläinten kohdalla. Yhteisön lainsäätäjä on näin halunnut varmistaa, että poikkeuksellisen merkintäjärjestelmän soveltaminen tarjoaisi tarvittavan varmuuden siitä, että ne eläimet, joita siirtymäjärjestely koskee, voidaan tunnistaa.

106 Komissio väittää, että esillä olevassa asiassa käytetty merkki (pään tai selän värjääminen) ei täytä asetuksessa asetettuja edellytyksiä, koska kansalliset viranomaiset eivät olleet antaneet erityisiä ohjeita siitä väristä, jota hakijoiden oli käytettävä, mistä oli aiheutunut tilojen välisiä eroavuuksia, ja että kansallisille tarkastajille ei ollut ilmoitettu määrätystä väristä.

107 Kantajana olevat hallitus ei ole esittänyt mitään seikkaa, jonka perusteella nämä väitteet voitaisiin kumota.

108 Näissä olosuhteissa on syytä katsoa, että käytetyt merkit eivät tarjonneet tarvittavaa varmuutta siitä, että ne nautaeläimet, joita siirtymäjärjestely koskee, voidaan tunnistaa.

109 Siten Saksan hallituksen eläinten tunnistamista koskevia väitteitä vastaan esittämä kanneperuste on hylättävä.

B — *Palkkion todennäköinen myöntäminen kahteen kertaan*

110 Yhteenvetokertomuksessaan komissio toteaa seuraavaa:

"Tapahtumien kulku ja tehokkaan valvonnan puuttuminen huomioon ottaen EMOTR pitää hyvin todennäköisenä sitä, että tietyistä eläimistä, joita koskeva hakemus on jätetty niiden ollessa 6—9 kuukauden ikäisiä syyskuussa 1988, on tehty uusi hakemus (eri merkintäjärjestelmässä) 11 artiklassa säädetyn poikkeuksen perusteella huhti- tai toukokuussa 1989."

Täsmällisten ohjeiden puuttuessa ja EMOTR:n tiloilla tekemien tarkastusten perusteella on arvioitavissa, että 10 prosentissa tiloilla tehdyistä tarkastuksista ei välttämättä olla voitu havaita tätä, koska tarkastajat tyytyivät laskemaan eri tavoin värjättyjä eläimiä yrittämättä saada selville, olivatko eläinten korvissa olevat reikien arvet merkkejä aikaisemmista lävistyksistä tai lukuisista aikaisemmista lakisääteisistä ja/tai kaupallisista korvamerkeistä.

111 Saksan hallitus arvioi, että nämä toteamukset perustuvat oletukseen, jonka mukaan niitä eläimiä, joita koskeva hakemus oli tehty yleisessä hakumenettelyssä syyskuussa 1988, ei ole vastoin voimassa olevia oikeussääntöjä merkitty, tai jonka mukaan saksalaiset tarkastajat eivät ole huomanneet kaksinkertaisia merkintöjä. Komissio ei kuitenkaan ole esittänyt tältä osin mitään näyttöä.

112 Paikan päällä tehtävää tarkastusta koskevassa kertomuksessa tarkastajia oli nimenomaisesti kehotettu tarkastamaan, oliko eläimet merkitty ja millä tavalla ne oli merkitty. Merkkien puuttuminen tai kaksinkertaiset merkinnät olisi huomattu ja ilmoitettu. Tarkastajien piti lisäksi selvittää, oliko syytä olettaa, että hakija oli jo

saanut erityispalkkion kyseisistä eläimistä, ja estivätkö tietyt sellaiset seikat, jotka heidän tuli panna merkille, palkkion myöntämisen.

113 Naudan- ja lampaanlihasta maksettavaa palkkiota koskevassa Saksan lainsäädännössä määrätään karjakantaa koskevan rekisterin pitämisestä alkaen päivästä, jolloin hakemus jätettiin, viimeiseen mahdolliseen teurastuspäivään 2.9.1989 asti. Nämä rekisterit oli tarkastettu paikan päällä tehdyissä tarkastuksissa.

114 Komissio korostaa, että Saksan hallitus ei anna mitään konkreettista näyttöä tarkastusten todellisesta tiukkuudesta. Tarkastuskertomuslomakkeessa asetetut edellytykset olivat riittämättömiä ja vahvistavat EMOTR:n tarkastajien esittämän arvostelun. Tarkastajilla ei ollut myöskään velvollisuutta tarkastaa, oliko niillä eläimillä, joilla oli värimerkki, myös korvissa merkkejä pysyvästä lävistämisestä.

115 Komissio väittää myös, että karjakantaa koskeva rekisteri oli soveltamisalaltaan rajallinen, koska sitä oli pidettävä erikseen niistä eläimistä, jotka kuuluivat asetuksen (ETY) N:o 714/89 11 artiklan 2 kohdan mukaisen erityisjärjestelmän piiriin. Siitä ei siten käynyt ilmi, oliko eläimistä jo maksettu palkkio, eikä se, olivatko palkkion myöntämisen muut edellytykset täyttyneet.

116 Aluksi on syytä todeta, että yhteenvetokertomuksessa esittämässään väitteessä komissio moittii Saksan hallitusta siitä, että se ei ole toteuttanut kaikkia asianmukaisia toimenpiteitä, erityisesti eläinten tunnistamisen ja tehokkaiden paikan päällä tehtävien tarkastusten osalta, sen estämiseksi, että niiden eläinten osalta, joita koskeva palkkiohakemus on tehty yleisen järjestelmän mukaisesti, voidaan tehdä vielä uusi palkkiohakemus siirtymäjärjestelmän mukaisesti.

117 Seuraavaksi on syytä muistuttaa, että kuten tämän tuomion 56—62 ja 105—109 kohdassa todettiin, sellainen eläinten tunnistaminen, joka on käytössä Saksassa sekä yleisen järjestelmän että siirtymäjärjestelmän yhteydessä, ei täytä yhteisön oikeussäännöissä asetettuja edellytyksiä, ja siten se ei ollut omiaan takaamaan niiden eläinten yksilöintiä, joita koskeva palkkiohakemus on jo tehty.

118 Tämä seikka on varmasti tehnyt paikan päällä tehtävissä tarkastuksissa suoritettavan tunnistamisen vaikeammaksi. Yhteenvetokertomuksen mukaan EMOTR:n tarkastajat ovat kuitenkin voineet todeta, että saksalaiset tarkastajat tyytyivät "laskemaan eri tavoin värjättyjä eläimiä yrittämättä saada selville, olivatko eläinten korvissa olevat reikien arvet merkkejä aikaisemmista lävistyksistä tai lukuisista aikaisemmista lakisääteisistä ja/tai kaupallisista korvamerkeistä".

119 Näissä olosuhteissa Saksan hallituksen esittämien väitteiden, joiden mukaan tarkastajat olisivat tarkastuskertomuslomakkeen avulla kyenneet saamaan selville kaksinkertaiset palkkiohakemukset, on katsottava olevan perusteettomia, koska väitteissä ei ole kyse siitä, mitä tarkastajat ovat todella tehneet, vaan siitä, mitä heidän olisi pitänyt tehdä.

120 Siirtymäjärjestelmän piiriin kuuluvia eläimiä koskevan rekisterin pitäminen ei tee mahdottomaksi palkkion maksamista kahteen kertaan, koska tähän rekisteriin ei sisälly mitään tietoa niistä eläimistä, jotka kuuluvat yleisen järjestelmän piiriin.

121 Siten Saksan hallituksen palkkion todennäköistä myöntämistä kahteen kertaan koskevaa väitettä vastaan esittämä kanneperuste on hylättävä.

C — *Teurastusta koskevat asiakirjat*

122 Yhteenvetokertomuksessa vedotaan joukkoon sääntöjenvastaisuuksia, jotka liittyvät Baijerin ja Baden-Württembergin alueviranomaisten hyväksymiin teurastusta koskeviin asiakirjoihin, kuten esimerkiksi seuraavia seikkoja koskevien tietojen puuttumiseen:

— tukkukauppiaiden elävinä ostamien eläinten teurastuspäivä ja -paikka,

— kyseisen (kyseisten) eläimen (eläinten) selkeä yksilöiminen,

— eläinten hinta ja/tai paino ja

— hakijan tai tukkukauppiaan nimi.

123 Yhteenvetokertomukseen sisältyvät myös seuraavat toteamukset:

"On varmaa, että elävien eläinten kauppaan liittyvät asiakirjat poikkesivat eniten vaatimuksista, sillä niistä on todisteena ainoastaan tukkukauppiaiden laskut.

Jopa niissä tapauksissa, joissa riittävä todiste teurastuksesta (esimerkiksi teurastusta koskevat laskut) on ilmeisesti toimitettu suoraan, on osoittautunut mahdottomaksi todistaa toisaalta, että kyseiset eläimet olivat juuri niitä, joita koskeva hakemus oli

tehty 11 artiklassa säädetyn poikkeuksen mukaisesti, ja toisaalta, ettei tilalla ole tehty niitä koskevaa hakemusta myös palkkiojärjestelmään liittyen huhtikuussa 1989 tai syyskuussa 1988 — — .

Tukkukauppiaat ovat täyttäneet lähes kaikki teurastustodistukset (*Bestätigungen*), ja hyvin harvoihin niihin sisältyi kyseisen teurastamon merkintöjä, joita joka tapauksessa ei ollut tarkastettu."

124 Saksan hallitus väittää, että komission väite, jonka mukaan tukkukauppiaat olivat täyttäneet "lähes kaikki teurastustodistukset" on virheellinen, koska Baden-Württembergin osavaltiossa tarkastetuista tapauksista vain noin puolessa esitetyt todistukset olivat peräisin tukkukauppiailta. Sitä paitsi monet teurastamot olivat harjoittaneet alun perin karjakauppaa ja toimisivat siten edelleen tukkukauppiaina.

125 Lisäksi täydentävien todisteiden ja lisäilmoitusten (esimerkiksi teurastamon antama painoa koskeva todistus; myyntiasiakirjat, joista käy ilmi paino ja jotka osoittavat, että taloudelliselta kannalta olisi täysin järjetöntä lihottaa tällaisia eläimiä vielä kahdeksan kuukauden ajan; riippumattoman asiantuntijan tekemän eläimen luurankoa koskevan luokittelun tulokset) perusteella voitiin todeta varmuudella, jopa tukkukauppiaiden laskujen perusteella, että eläin oli teurastettu. Mikäli nämä ilmoitukset olivat epäilyttäviä, asiakirjat laatinutta yritystä vastaan piti aloittaa rikosoikeudenkäynti, jossa sitä syytettiin petoksesta.

126 Saksan hallituksen mukaan palkkion myöntämistä koskevat aineelliset edellytykset olivat joka tapauksessa täyttyneet niissäkin tapauksissa, joissa esitettyyn näyttöön sisältyi muodollisia puutteita, muun muassa alueellisten tarkastajien paikallisten tapojen hyvän tuntemuksen ansiosta.

127 Komissio uudistaa yhteenvetokertomuksessa esitetyt väitteet. Se viittaa myös Saksan hallitukselle 29.9.1992 osoittamaansa kirjeeseen sisältyviin toteamuksiin. Tässä kirjeessä komissio huomautti, että karjakauppiaiden esittämät tilitykset eivät todis-

taneet sitä, että eläimet oli teurastettu ilman, että ne olivat välillä olleet toisen sellaisen kasvattajan hallussa, joka olisi voinut vaatia säädetyn määräajan kuluessa ennen 2.9.1989 mennessä palkkiota toisen kerran.

128 Tältä osin on syytä todeta, että Saksan hallitus ei väitteissään kiistä sääntöjenvastaisuuksien olemassaoloa, vaan pyrkii selittämään näiden sääntöjenvastaisuuksien syyt todeten samalla, että palkkion myöntämistä koskevat aineelliset edellytykset ovat täyttyneet, koska alueelliset tarkastajat tunsivat paikalliset tavat.

129 Tästä johtuu, että Saksan hallitus ei ole kyennyt näyttämään toteen, että yhteenvetokertomuksessa esitetty väite ei ole perusteltu.

130 Siten Saksan hallituksen teurastusta koskevia asiakirjoja koskevaa väitettä vastaan esittämä kanneperuste on hylättävä.

D — *Keskitetty valvonta*

131 Komissio toteaa yhteenvetokertomuksen 4.10.4.2.3 kohdassa seuraavaa:

"Nämä korjaukset koskevat vain Baijerin ja Baden-Württembergin osavaltioita, jotka ovat hallinnoltaan kaikkein hajautetuimmat Saksan osavaltiot, koska näissä kahdessa on noin 120 hallinnollista (palkkiojärjestelmään liittyvää) valvontayksik-

köä, ja tämän seikan on keskitetyn valvonnan puuttumisen lisäksi katsottava pahentaneen aiheutuneita ongelmia."

132 Saksan hallitus väittää, että yleisesti muotoillussa keskitetyn valvonnan puuttumista koskevassa väitteessään komissio pyrkii ilmeisesti asettamaan kyseenalaiseksi erityispalkkiojärjestelmän ja sen valvonnan täytäntöönpanon tehokkuuden Saksassa.

133 Komissio vastaa, ettei se ole lainkaan moittinut Saksan liittotasavaltaa keskushallinnon suorittaman valvonnan puuttumisesta. Komissio on vain todennut yhteenvetokertomuksessaan, että vanhempia eläimiä koskevan erityisjärjestelmän soveltamisessa ilmenneitä vaikeuksia ja puutteita korostaa vielä keskushallinnon suorittaman valvonnan puuttuminen.

134 Tältä osin on syytä todeta, että yhteenvetokertomuksen kiistettyyn osuuteen ei sisälly väitettä, joka eroaisi niistä väitteistä, jotka on esitetty yhteenvetokertomuksen 4.10.4.2.3 kohdassa esitettyjä muita väitteitä vastaan ja jotka koskevat siirtymäjärjestelmää, vaan komission tekemä yleisluontoinen toteamus.

135 Näissä olosuhteissa Saksan hallituksen esittämät väitteet ovat perusteettomia.

IV — Erityispalkkiojärjestelmän täytäntöönpanomenettelyyn Saksassa liittyvää komissiolle tehtyä ilmoitusta koskevat kanneperusteet

136 Asetuksen (ETY) N:o 714/89 13 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jäsenvaltiot ilmoittavat komissiolle asetuksen (ETY) N:o 468/87 ja tämän asetuksen täytäntöönpanemiseksi toteuttamansa toimenpiteet viimeistään kymmenen päivän kuluessa siitä, kun niitä on alettu soveltaa."

137 Saksan hallitus väittää, että koska komissiolle on asetuksen (ETY) N:o 714/89 13 artiklan 1 kohdan mukaisesti ilmoitettu palkkiojärjestelmän täytäntöönpanoa koskevasta menettelystä Saksassa, komissiolla ei ole oikeutta riitauttaa tätä menettelyä jälkikäteen sen yksityiskohtien tai sen olennaisten piirteiden osalta antamatta kantajana olevalle hallitukselle mahdollisuutta parantaa järjestelmää. Näin toimiessaan komissio on rikkonut yhteisön toimielimille kuuluvaa velvollisuutta toimia vilpittömässä yhteistyössä jäsenvaltioiden kanssa (asia 230/81, Luxemburg v. parlamentti, tuomio 10.2.1983, Kok. 1983, s. 255, 38 kohta).

138 Tältä osin on syytä todeta, että komission yhteenvetokertomuksessa esittämät väitteet eivät koske niitä toimenpiteitä, jotka kansalliset viranomaiset ovat toteuttaneet erityispalkkiojärjestelmän täytäntöönpanemiseksi ja joista on ilmoitettu komissiolle, vaan niitä sääntöjenvastaisuuksia, jotka liittyvät erityispalkkiota koskevien yhteisön oikeussääntöjen konkreettiseen soveltamiseen Saksassa.

139 Siten Saksan hallituksen tältä osin esittämät kanneperusteet on hylättävä.

V — Yhteisön oikeuden aukkoja koskeva kanneperuste

140 Saksan hallitus väittää vielä, että jos yhteisöjen tuomioistuin pitäisi palkkiojärjestelmää, sellaisena kuin sitä on sovellettu Saksassa, puutteellisena, nämä puutteet johtuvat yhteisön oikeudesta.

141 Tältä osin on syytä todeta, että muutoin kuin sen väitteen osalta, joka koskee eläinten tuontia Saksaan Belgiasta ja Ranskasta ja jonka yhteisöjen tuomioistuin on Saksan hallituksen kanneperusteen pohjalta hyväksynyt, yhteenvetokertomuksen tutkimisen perusteella ei ole voitu päätellä, että Saksassa todetut sääntöjenvastaisuudet johtuisivat yhteisön oikeudesta.

142 Siten Saksan hallituksen esittämä kanneperuste on myös hylättävä.

143 Kaikki edellä esitetyt seikat huomioon ottaen päätös 93/659/EY on kumottava siltä osin, kuin siinä ei ole tunnustettu EMOTR:sta maksettavaksi 838 636 DEM:n suuruista summaa, joka koskee Belgiasta ja Ranskasta peräisin olevien eläinten tuonnista Saksaan aiheutuneita menoja, sekä 311 529 DEM:n suuruista summaa, joka koskee eläinten viennistä Italiaan aiheutuneita menoja.

Oikeudenkäyntikulut

144 Työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaisesti asianosainen, joka häviää asian, on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Kuitenkin saman artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa määrätään, että jos asiassa osa vaatimuksista ratkaistaan toisen asianosaisen ja osa toisen asianosaisen hyväksi, yhteisöjen tuomioistuin voi määrätä oikeudenkäyntikulut jaettavaksi asianosaisten kesken tai määrätä, että kukin vastaa omista kuluistaan. Koska Saksan liittotasavalta ja komissio ovat hävinneet asian osittain, on määrättävä, että kumpikin vastaa omista kuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tukiosastosta varainhoitovuonna 1990 rahoitettuja menoja koskevien jäsenvaltioiden tilien tarkastamisesta ja hyväksymisestä 25 päivänä marraskuuta 1993 tehty komission päätös 93/659/EY kumotaan siltä osin, kuin siinä ei ole tunnustettu EMOTR:sta maksettavaksi 838 636 DEM:n suuruista summaa, joka koskee Belgiasta ja Ranskasta peräisin olevien eläinten tuonnista Saksaan aiheutuneita menoja, sekä 311 529 DEM:n suuruista summaa, joka koskee eläinten viennistä Italiaan aiheutuneita menoja.

2) Kanne hylätään muilta osin.

3) Kumpikin asianosainen vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Kakouris Kapteyn Murray

Julistettiin Luxemburgissa 3 päivänä lokakuuta 1996.

R. Grass C. N. Kakouris

kirjaaja kuudennen jaoston puheenjohtaja